
DE BOSCHMANNETJES

DOOR

D. HOGENBIRK JZN

Te Morsdael staat een huis.

Dat zal wel waar wezen, denkt ge, want dorpen, waar geen huizen staan, zijn er niet. Maar ik verzeker u, dat er lang niet op alle dorpen zoo'n huis staat, als hier wordt bedoeld. In de verte lijkt het een kerk, zoo groot en zoo hoog is het, ook heeft het twee torens, en de muren zijn zeker wel een halven meter dik, als 't niet meer is. De Morsdaelsche menschen noemen het nooit een huis, maar spreken altijd van: het Slot, en de Morsdaelsche kinderen doen desgelijks. Hoe oud het Slot is, weten ze niet goed, maar het is ouder dan het dorp. De kinderen zeggen soms, net als Keesje van het diakenhuis zei: „'et is zoo oud as de wereld." Dan moeten de menschen eventjes lachen, hetwelk ze beter konden nalaten, want in hun hart zijn deze menschen den kinderkens gelijk: ze kunnen evenmin zich voorstellen, hoe het stukje van de wereld, dat hun ter woning aangewezen is, er uit zou zien, als het Slot er niet was. Wat zouden menschen, die zijn gelijk een slaap, van eeuwen weten; ze kunnen er wat over praten, meer niet.

Vroeger stonden er meer groote, deftige huizen op het dorp, maar zonder torens en de muren waren niet zoo dik. Ze leken ook meer op paleizen dan op kerken. De menschen, die ze hadden laten bouwen, waren zeer blij geweest, toen die huizen klaar waren, want ze waren niet in paleizen geboren, ze waren maar geldkoningen, en dat kan ieder mensch worden, als 't meeloopt, sommige menschen worden het slapende.

Weet ge, hoe het komt, dat die huizen er nu niet meer staan?

Dat komt zoo: De slagregen is nedergefallen, en de winden hebben